

Та се ж грудка з небесних зірок!
І насправді образилась ти?
Се просохне... І се ж — срібло!
Дай я витру тобі, ходи...

Білі зірки падають з неба,
Зірки з неба — під ноги нам.
Хто казав, що зими не треба?
Хто казав, що уже весна?

Білі зірки... Душа умилась —
І у білий, свіжий рушник.
Білі зірки. Скажи, на милість,—
Хто там творить у небі їх?

От одна упала на груди.
Така гарна, що музу клич!
Яким дивним мистцем тра бути,
Щоб створить таку гарну річ!

Білі зірки падають з неба,
Зірки з неба — під ноги нам.
Хто казав, що зими не треба?
Хто казав, що уже весна?

1923 — 1926